

Josep Lluís Roig

La presó de l'aigua

Premi Ibn Hazm
Ajuntament de Xàtiva

bromera poesia

Jo sóc la impura.
De carn i pedra feta, i ferida.
Revolta pura dels dits amb tristesa
d'àncora perduda.

I EL NAUFRAGAR M'ÉS DOLÇ EN AQUEST MAR

Sé que un dia ho vaig dir. Era fàcil, però: assegut damunt la serenor que tenen alguns dies, assegut a la cadira, assegut a la terrassa després d'un dia com un dia tranquil, lleugerament feliç: *Sempre estimat em fou aquest mont erm i la bardissa aquesta que bon tros de l'últim horitzó l'esguard em tapa. Mes assegut i contemplant, immensos espais enllà d'aquesta i sobrehumans...*

Tot, però, ni és circular ni retorna, malgrat que hom veu traces de rostres en altres rostres i s'hi obliga, com sempre són les mateixes agulles diferents que es claven de nou igual.

Avui tot és com és i això tenyeix el passat i el futur. Cada acte nostre ens contempla des de sempre i, tanmateix, és destrossat pel següent: és impossible recórrer camins perquè no n'hi ha. Tan sols una cadira on asseure's un dia feliç i veure el paisatge feliç, tan sols una cadira i, a l'esquena, el paisatge oblidat que crema insolent mentre escriu futurs amb dits de cendra.

Jo sóc la impura.
De carn i pedra feta, i ferida.
Revolta pura dels dits amb tristesa
d'àncora perduda.

Jo sóc la mar,
que ho pren tot
i tot ho dóna,
que es deixa penetrar
i canvia, constant,
les traces de la memòria
sobre la platja.

Jo sóc, també, la platja.
La platja que rep el temporal
i la bonança,
que rep els banyistes, els ofegats,
els peixos morts,
balenes, dofins desorientats.

Jo sóc l'arena
damunt la qual es besen, s'acaronen,
s'exciten els amants.

Sóc el sol que daura pells i que crema,
en un ritual perfecte:
sóc imperfecta com la vida
i, dels errors, en dic experiència.

Carretera i tedi. Vora els llavis entreoberts d'unes persianes, l'estiu badalla somnis i espera. No l'atzar ni un riu de mirades, no. No la pena estirada sobre el jaç on ha dormit l'arròs, no. L'estiu només espera un altre estiu, un pont entre el meu jo i el seu, un jaç per a les feres que s'adormen.

Carretera i tedi. No hi ha racons per l'esperança si no és certesa. I en l'esperança estem, com un niu d'escorpins vora l'incendi, com el pànic ben trenat de morir-se demà i dir bon dia.

CERCLE DE MOTS

Perquè l'anècdota és, també, essència,
així com una taca de llum és
la llum, i la conforma i l'acaronava
com un amor és qualsevol amor
absolut, únic i cada vegada,
ja se sap, nou.

A la piscina dels somnis, la llum
s'espanta de la llum i del misteri
del cos que la captura amb cercles d'aire:
a cada esclat les perles es desfan
per a deixar el no-res de l'essència:
de tu a mi, els besos que ens confonen.

ILLA BREU

Recorda-te'n de mi,
del meu passat enderrocant
que no coneixes
i constaten només
certes marques sobre la pell.

Recorda-te'n de mi
com una illa se'n recorda dels naufrags,
com una illa petita,
minúscula, ridícula,
que marca, tanmateix,
el límit entre la vida i la mort.

Recorda-te'n de mi.

TEORIA DELS BESOS

Els núvols han crescut per enfrontar-se,
per mesclar la humitat amb humitat
i ésser, així, enllà de la frontera.

Vindrà després la pluja fina
o la tempesta seca,
esdevenir del llamp sobre la gespa
que els rierols ocults saben i diuen.

SEGONA TEORIA DELS BESOS

Hi ha estius sense núvols, llargs
com una
corda eterna, llargs
com un fil estirat sobre la son dels dies.

Hi ha, de sobte, tempestes intenses
on els bassals respiren de granotes
quan l'ou del sol és a punt d'esclatar.
Però, en les matinades d'estiu,
tots els prínceps van borratxos.

SOBRE EL DESIG

El desig és una pedra que sura
sobre l'aigua. Només importa aferrar-s'hi
amb l'instint de sobreviure. No importa
res més: tan bon lloc per morir és un pou
com el més bell finir del jorn a la platja,
negra i tropical, de Limbe, sota els mateixos
peus del volcà. Només el desig ens salva
en el desig. Només el desig fa surar la pedra
que som, ja condemnada al fons, des de massa
abans de l'abisme. Només el desig.
Sols el desig caduca i ens enfonsa fins al fons.
És aleshores que percebem, refractat,
quelcom de millor que un somni on nada l'aire
sobre l'aigua. Llavors comença la cacera.
Només amb el desig, només des del desig,
fins al darrer jorn contra el desig.

Com un anell perdut al fons de l'aigua
que es difumina i, pacient, espera
que una mà el salve miraculosa
tant del desguàs com del desgast constant
fins al no-res mil·limètric dels grans.
Així l'amor, que fa sentir-nos l'únic
habitant líquid, viu, a la piscina:
només caben dos cossos en aquest
món circular fins que l'atzar permet
l'esquerda.